UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Calepinus Ad librum

Calepino, Ambrogio

Venetijs, 1509

C ante J

urn:nbn:de:hbz:466:1-97861

Visual Library

Chresis latine vsus dicitur. Unde catacresis abusio.

Chrisis latine vnctio dr. Unū xp̄s vnctus. Ideo aūt nos vnxit: q lucratores ꝯ diabolū fecit. ⁊ Chrisma vnguentū.

Chrysa ciuitas phrygie. Chrysa insula Indie quā aureū soluz habere proditū est. Et chrysa fluuius agri syracusani.

Chrysos cum y dicitur aurum a quo multa deducuntur.

Chrysomalon greci appellant arietem illum qui vt est in fabulis lanam auream habuit.

Chrysolmila sunt poma aurea que alio nomine dicuntur Armeniaca ꝙ colorem aureum habeant.

Chrysoceras latine auricornu oppidum est quod ad pyzantiū europe latere chalcedoni vt inquit Stra.

Chrysolitus pe.cor. lapis preciosus aureo nitore translucens χρυσος aurum λιθος lapis quasi aureus lapis. Oui. Per iuga chrysolithi positeqꝫ ex ordine gemme.

Chryselectrus: in colorē lutei coloris electri declinans.

Chrysendetum pe.cor. dici potest auro ligatum. Mar. Si videre potes miseri chrysendeta cinne.

Chrysophis cui videtur aurum inesse.

Chrisogonus nomen viri proprium: compositum ex χρυσος aurum ⁊ γονη fetum ꝙ aurum vndecunqꝫ pariat Iuuena. Sunt que chrysogonum cantare vetant.

Chrysolampis lapillus noctu ignei coloris licet die palescat.

Chrysostomus aureū os ςομα enim os dicitur ςοματος.

Chrysocola humor: q̄ in aurifodicinis per venas auri defluit ⁊ crassescente humore rigoribus hybernis vsqꝫ in duriciā pumicis indurat̃ q̄ subtilissime ꝯtusa auri picturaz p̄bet. Ply. scribit hec li. xxxiiij. Et ifra chrysocollā aurifices sibi vendicāt ad glutinādū auꝝ. vñ ⁊ ipa appellata ē. i. auri colla ⁊ glutem. Chrysocollā terre genus esse quidam dicunt quā e macedonia apportari ⁊ illici fodi auctor est Uictru.

Chrysoconus: comas aureas habens. Quo noīe dictus apollo a fulgore radiorum: que come sunt solis auree.

Chrisippus phs asianus stoicorū cū zenone princeps. Hic zenonis discipulus fuit actus sane: vt q̄ multis p̄ceptoribus repugnauerit: statuā habuit athenis in ceramico positā. In dialectica clarissimus fuit. ita vt nō illepide dicerent q̄dā. Si apō deos dialectica habet̃ non temere alia erit q̄ꝫ que a chrysippo inuēta fuit. Scripsit librorꝫ volumīa supra q̄nqꝫ ⁊ septingenta. Ferunt Carneadem phm cyreneum perlectis chrysippi libris ita dixisse. Nisi chrysippus esset ego non essem. Componiturqꝫ hoc nomen ex χρυσος aurum ⁊ ιππος quod ē equus quasi aureus equus. Suidas. χρυσιππος απολλωνι σλου σολευς η ταρσευς φιλοσοφος μαθητης κλεανθους καθηγησαμενος της ςωικης σχολης μετα κλεανθην.

Chrysopassus lapis auro aspersus πασσω enim spargo sigt.

Chrysoprasus pe.cor. lapis auro admixtus ⁊ porri viriditatez habens. Nā πρασον sigt porrū. Unū ⁊ prasinus p vir di.

Chrysoaspide appellati sūt milites a clypeis auro celatis.

Chryses nomē propriū vatis Iunonis. Chryse vō vrbes multe vocantur. Chryseis fuit chryse sacerdotis filia que a grecis rapta in prede distributione Agamēnoni ꝯtigit. Homerus in principio lib. j. iliados res notissima est.

Chromaticus: qui nulla verecundia colorē mutat: ⁊ magis aduerbium coloratus dici potest.

Chronica orꝫ. gn̄is neu. nō chronica ce. vt indocti vsurpant: tēporalia dn̄r p̄prie annales. Inde chronismos. i. tēporalitas a χρονος tp̄s. Synchroni⁹ ꝯtēporaneus. Inuenit̃ ⁊ chronicus ica. cū. Aug. li. iiij. ci. dei. Nā sicut scribūt qui chronicā historiā psecuti sūt. Chronici q̄ de tp̄ibus scribūt Ply. li. xxxv. Qō ⁊ ipsius Timagore carmine vetusto apparet chronicorum errore non dubio. Chronos etiam saturnus dictus est.

Chronia orum. Saturni festa erant.

Chytra ⁊ chytron latine olla. Inde chytrapos odis: olla que pedes habet: que ⁊ chytrapida e. dicitur.

C ante I

Cibus ⁊ victus differūt s̄m Do. ꝙ cibus et delicatus prebetur Uictus in paruis aridisqꝫ alimonijs est ꝯstitutus. Ter. i an. Lana ac tela victū q̄ritās. Quidā hoc nomen cū y scribunt ⁊ a κυβισις q̄ ē pera deducūt eo ꝙ pera cibū feramus.

Cibo. as. cibum infero. Col. lib. ix. Atqꝫ ea genera que intra septa ville cibantur fere persecuti sumus.

Cibarium non significat locum vbi reponuntur cibi sed ipsuz cibum: vt cibaria misit eis.

Cibarius. a. um. qō ad cibū ptinet. Et nō solū de pane sordido sed ēt de alio indigno dr. Cic. lib. i. Tus. Cui cū peregrinanti egyptū comitibus nō secutis cibarius in capsa panis datus esset nihil visum illo pane iucundius. Hier. con. Ioui. Nam cū monachū esse se iactitet ⁊ post sordidā tunicam ⁊ nudos pedes ⁊ cibariū panē ⁊ aque potū ad candidā vestē ⁊ nitidā cutem ad mulsum ⁊ elaboratas carnes ad iura apitij ⁊ paranij ad balneas quoqꝫ ⁊ ficticulas ⁊ popinas se conferat.

Cibale quod ad cibum pertinet. Uarro. Est enim lac omnium rerum quas cibali causa cupimus liquentium maxime alibile. Et id ouillum: inde caprinum.

Cicada dicta est quasi cito cadens. Uiuit enim rore ⁊ cito decido. Cicada ex omnibus que viuūt sine ore: est pro eo aculeatum quiddam in pectore habet: lingue simile quo rorē lambit ⁊ pectus ipsum fistulosum quo vocem emittit.

Cicatrix proprie est signum vulneris obducti quasi circa cutē: vel dicta est quasi occecatrix. Est eniz caro callosa pro cute inducta vbi hiatus vulneris quod iam coiuit fuerat. Unde cicatrico as. pe. cor. quod est cicatricem.

Cicer genus leguminis.

Cicercula leguminis gn̄s sil'is piso vt inq̄t Col. induco.

Cicera genus leguminis. Palla. lib. iiij. Cicera seritur: que distat a cicercula solo colore.

Cichorea ⁊ cichoreū vtroqꝫ mō dr. Hor. lib. i. car. me cichoree leuesqꝫ malue. Ply. li. xx. Cichoreū refrigerat in cibo sūptū

Cicina auis nocturna.

Cicindula: seu cicindela: genus muscaꝝ qō noctu lucet ignium mō laterū ⁊ cluniū colore a grecis lampyris dicta. Quidam noctilucam: alij nitedulam vocant non ante matura pabula aut post desecta conspicitur: nunc penarum hiatu refulgens nunc compressu obumbrata. Ab hac lychnus pensilis quem vulgo lampadem vocāt cicindella appellat̃: que nocte tota seruatur accensa ⁊ lampyridis instar lucet.

Cicones. pe. cor. ppl'i thracie iuxta hebrū fluuiuz inhabitantes Tibul. Nam ciconum manus aduersis repulit vndis.

Ciconia auis: q̄ serpētibus pullos nutrit. Quo ēt noīe vocat̃ lignū rostratū: quo e puteis hauriri a q̄ solet apud hispanos qō ⁊ ciconiū a nōnullis dr. Hispani telonē dicūt. Itē ciconia mēsure gn̄s ē. Col. li. iiij. Sꝫ huic opi exigēdo q̄si quādā machinā cōmēti maiores nr̄i regulā fabricauerūt in cui⁹ latere vga p̄minens ad eā altitudinē qua deprimi sulcum opꝫ ꝯtingit sūmā ripe partē. Id genus mēsure ciconiā vocāt rustici

Ciconus nomē eius qui brixiam condidit.

Cicum: mēbrana tenuis malorum punicorum.

Cicur pe. pro. aīal quod ex fera factū est mansuetū: vt aper ceruus leo ⁊ quicq̄d cicurari. i. mansuefieri pōt. Quod enī a fero discretū est: id cicur dr. Ci. Alie sunt fere alie cicures alie natātes alie volucres. Cicur ingeniū dicitur mite ac māsuetum. Et a cico membrana tenui deriuari videtur. Hinc Ueturij quoqꝫ nobiles nominati sunt cicuris.

Cicuro. as. māsuefacio verbū vetus qō alio v̄bo dr ex armo.

Cicuta pe. p. herba venenosa caule viridi ⁊ geniculato altior sepe binis cubitis: in cacuminibusqꝫ ramosa: folijs coriādri tenuioribus graui odoratu: semine aniso: crassiōe radice cōcaua nullius vsus. Nā semini tantuz ⁊ folijs refrigeratoria vis est. Ser. docet cicutā esse qō est īter canaꝝ nodos. Uirg. Est mihi disparibus septem cōpacta cicutis Fistula.

Cieo es. ⁊ cio is. ambo ciui. citum faciunt. Sed cum a cieo es. fit citū pe. cor. A cio vō producitur. Ouid. li. ij. me. Nec fruit somno vigilantibus excita curis. Idem li. i. de tris. Accitus totiens in genus omne ioci. Et cieo quidē significat moueo Uirg. Celum terrāqꝫ ciebo. Cio vō voco, p̄prie: q̄uis ⁊ pro cōmoueo

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK PADERBORN

cõmoueo vsurpetur. Liui. lib. i. Principes vtrinqꝫ pugnam ciebant. Proprie aũt dixi qñ vocare aliquo modo mouere est: sicut ⁊ mouere vocare adeo vt alteruz qñqꝫ sumi posse videat: vt illud Uir. Misseuũ ęolidẽ: quo nõ pstantior alter. Aere ciere viros: martẽqꝫ accẽdere cantu. Colu. lib. vij. Ciois: posuit p cõmoueo. Nullo inquit tpe ⁊ minime ęstate vtilius est boues in cursum ꝯcitari. Nã ea res cit aluum. A Cieo igit p moueo fit citus. i. velox ⁊ ꝯcitus cõmotus: ⁊ percitus in furorẽ iracundiãue motus. Cito as. frequentatiuũ a quo concito: excito: incito: recito: suscito: resuscito: exuscito: oscito: procito. Silr ꝯcieo ⁊ excieo: ⁊ si qua sũt alia cõposita. Primũ sigt cõmoueo. Liui. Galli quos prędę populationũ ꝙ ꝯciuerat spes. Scdm foras moueo ⁊ excutio. A Cio fit excito. Sta. li. iij. the. Suus excit in oĩ arma antiquã tiryntha deus. Accio siue arcio pcio prouoco siue a longe voco. Percio pulso tango percutio: ⁊ valde cõmoueo. Cõcio simul voco: vel simul cõmoueo ꝯgrego. Hinc ꝯcio onis. Ex qbus ẽt fiunt. Concito excito procito frequẽtatiua. Porro ꝙ pręterita ⁊ supina eadẽ amborũ simplicuũ sunt: itẽqꝫ cõpositorum orta est non parua interprętãdi ea verba difficultas. Nam cito as. frequentatiuũ est amborũ primitiuorũ cio ⁊ cieo. Iõ aliquãdo vocito aliqñ frequẽter moueo significat. Pro vocito. Ci. in Uer. acti. iiij. Citatur reus: causa agitur. Pro crebo moueo. Col. lib. viij. Ne imaturis hęrbis citetur aluus: eoqꝫ vitio pecus emacietur. Igitur non somniculose spectãda sunt frequentatiua: composita pręterita: participiaqꝫ cõpositorum: vt quę vocationis magis proprietatem habent a cio. Quę vo motionis a cieo sumantur.

Cileo ies. iui. significat moueo. Unde ⁊ furcillę ꝙ his frumenta cileantur. i. moueantur.

Cyllenus pe. pro. ⁊ per duplex ll ⁊ cum y dictus ẽ Mercurius ꝙ oẽm rem sermone sine manibus conficiat qbus partibus corpis qui carent vocantur κυλλοι. i. mutilati vulgo strupiati dicuntur. Siue ꝙ in cyllene monte sit nutritus Arcadię: aut a cyllena nympha sit educatus.

Cillibę penul. corre. mensę rotundę. Uar. scribit cillibam mensam quadratam escariam quę etiam nunc in castris a cibo cilliba dicta: postea rotunda facta. hęc ⁊ cilibantium dicitur a cilice poculo gręco. i. calice dictum.

Ciliaci χ aspirata κ tenuẽ imutata ιλος γαρ λεγεται τό ςιτόνεμ τωστομαχω. dicuntur qui ex vitio stomachi. i. ventris profluuium patiuntur. Ply. lib. xx. Hippocrates ciliacis ⁊ dissintericis bis coctum cum sale. Celsus lib. iiij. In ipsius vo ventriculi porta consistit is qui ⁊ longus esse consueuit. Cilicus a gręcis nominatur.

Cilicia regio est: vt Ply. lib. v. testat in minori asia Syrię prima plurima iacens cãpo. Tauro mõti subiecta: q̃ a cilice nomẽ sortita est qñ pristina ętas pene vltra ęuũ memorię abscõdit phęnice ortus q̃ apud gentiles antiquior ioue de primis terrę alumnis habebatur. Hęc regio ab orienti amano claudit a septẽtrione tauri iugis: ab occidẽte pãphylia. Huius metropolis est Tharsos quã interscecat cydnus amnis.

Ciliciũ a cilicibus pplis dictũ est apud quos vt inquit Uar. cilicia primum confecta sunt. Fiunt autem ex villis hircorum atqꝫ caprarum quę adhibentur vt Uege. inquit ad excipiendum impetum sagitarum. Asco. scribit Cilicia tecta esse de pilis in castrorum vsum atqꝫ nautarum.

Cilix nomen proprium phęnicis filij a quo Cilicia ⁊ cilix adiectiuum dicitur homo qui e cilicia ortus est Cilices piratę fuerunt quos Cn. Pompeius funditus deleuit.

Ciliũ follicul⁹ quo oculus itegit ꝙ cilere mouere sit. Uel q̃si cęliũ a cęlãdo ꝙ oculũ celet. Inde fit supciliũ qȯ pilis obtegitur: cuius prima corripit. Uñ est illud in priapeia. Conueniens latio pone supciliũ. Nã teste Ply. lib. xj. Extremę ambitũ genę supioris antiq̃ ciliũ vocauere. Uñ ⁊ supercilium.

Cilones dicti sũt quor capita oblõga ⁊ cõpręssa sunt: vel qbus frons eminẽtior ẽ ita vt a dextra sinistraqꝫ recisa videatur. Chilones vo cũ h ex gręco a labis iprobioribus q̃ illi vocãt χιλα. Uñ ⁊ pisces iprobrius labrati chilones dicuntur.

Cimas insula inter istri hostia quę vt Pompo. scribit vrbem habet quã quia bithini colunt bithinida appellatur.

Cimbri populi: qui nunc flamingi germani ligua gallica latrones: qui inundatione oceani fugati cum galias atqꝫ italiam adijssent: sedes a senatu Ro. petierunt a quo repulsi armis petere constituerunt: qȯ pręcibus impetrare nequiuerant. Actũ erat de romanis nisi Marius illo sęculo contigisset a quo primum apud aquas sextias: mox prope athesim debellati ⁊ ad internectionẽ redacti sunt. Hi ẽt vt docet Diod. vocati sunt cimerij qui qñ remotiores sunt a nobis apud iferos esse putant. Sꝫ homerus dixit cimerios pplos in alia amazonibus primos qui ex vltimo occidentali oceano aduenerunt. Fert a Uale. maxi. Cimbros ⁊ celtiberos in acie gaudio exultare ꝯsueuisse tanq̃ gliose ⁊ fęliciter vita essent excessuri. Lamentari vo in morbo q̃si turpiter perituri.

Cimerij ppli scythici: a qbus bosphorus cimerius vocatus est in cuius hostio fuit oppidũ Cimerion. Hox clima obscuruz est: de qbus homerus. Illis sol nunq̃ phaeton sua lumina spargit. perniciosa sup nox semp tenditur istis. Hinc deductũ est prouerbiũ vt dicant tumbrę cimerię. Uñ lac. lib. iiij. O cęcũ pectus o mentẽ cymerijs vt aiunt tũbris atriorem. Ephorus scribit Cimerios in italia quoqꝫ fuisse iuxta lacuz auernũ: eosqꝫ i subterraneis habitasse domicilijs: quor morẽ patriũ eẽ vt nemo solẽ aspiciat: noctu vo egrediãt. De cimerijs ita scribit Fest⁹. Cimerij dñr hoĩes q̃ frigoribus habitatas terras icolunt q̃les fuerũt iter baias ⁊ Cumas in ea regione in q̃ ꝯuallis satis imĩnẽti iugo circũdata est: quę neqꝫ matutino neqꝫ vespertino tẽpore sole contegitur.

Cimolia creta ab insula cimolo qua vtuntur fullones in vestibus abluendis. Hanc nunc vulgus terram saponariam vocat. Hęc ⁊ medicamentis apta dicitur.

Cinędus cũ ę diph. puer ad patiendũ aptus a κινεο moueo vl experior αιδοια verenda. Alij cinędos pudore vacuos appellant κενος eni vacuus ουδεις pudore. Alij interprętantur saltatores vel pantominos. απὸ του κινειν ꝙ libidine oĩbus anteirent. Plau. in Aul. Ita fustinib⁹ sum mollior magis q̃ vllus cinędus. Hinc cinędicus. a. um. Idẽ in Sti. Lepidã ⁊ suauẽ cantationẽ aliquã occupito cinedicam.

Cinnabari per duplex nn latine cinnaboris ⁊ cinaber: vt piperi nos piper. Ply. lib. xxix. Et colore dilutum cinnabari clariorem fieri.

Cinnamomũ frutetũ in ęthiopia qȯ situ breui nascitur fistule duplo pstans odorifera ⁊ dulcis ⁊ cinerei coloris ad medicinę vsum. Nascit ⁊ in sabeis ⁊ in idia q̃ haustulis est.

Cinnamum similes est arbuscula cum cinnamomo vel eadem est quę ⁊ cinnamomum de qua Ouid. lib. iij. fast. Cinnamatum primum captiuaqꝫ thura dedisti.

Cinnus per duplex nn capillus dicitur. Plau. in Tru. Tinctos cõpositos crispos cinnos tuos vnguẽtatos. Proprie tamen cinnus est plurimorũ cõmixtio. Nã ab aliqbus potionis generis ex multis liquoribus confectũ. Ci. lib. de ora. Cinnus vtriusqꝫ particeps vel vtriusqꝫ quęrimus expers. Uñ concinnus. a. um. ⁊ concinno as. fiunt de quibus alibi.

Cincinni per duplex nn a κικι specie olei vt qbusdam videt: eosqꝫ dũtaxat capillos significant qui ita intorti sũt vt oleo psusi madescãt. Inde Cincinnati dñr q̃ ita capillos habent. Iuue. Altior hic quare cincinus. Plau. in Tru. Iã ego istos fictos cõpositos crispos cincinnos tuos vnguentatos vsqꝫ ex cerebro expellã. Hos capillos Ma. anulos vocat Ait eni vnus de toto peccauerat orbe comarũ anulus.

Ciner ⁊ cinis tam mas. q̃ fęmi. gñis. puluis i quẽ materia vsta ręcigitur. Inde fit cinereus. a. um. vt color cinereus. Similiter cineraceus. a. um. qȯ est ex colore cineris. Ply. li. xxxiij Terra ẽ alia rufa: alia cineracea. Cinericius. a. um. vt panis subcinericius qui coctus est sub cinere.

Cinefactũ in cinerem dissolutũ: a cinefacio quod est in cinerez reduco. Figuratio: vt tepefactũ ⁊ labefactum. Lucil. lib. iij. Ad vos horrifico cinefactum te prope cubet.

Cinifiones a cineredicti sunt: ⁊ cinelones ⁊ cinerarij pro para-

scitis ab offic.. calamistrorum in cinere calefaciendorum quibus matronę capillos crispabant. Hora. Custodes lectice ciniflones parasciti.

Cingo is. xi ctũ. ablr̃o post actõ iungitur. Gel. Scuto pedestri ⁊ gladio hispanico cinctus ↄ̃ gallum ↄstitit. Per translationẽ cingere ponit̃ ꝓ circuire ⁊ circũsepire. Liui. lib. j. Nã ⁊ muro lapideo cuius exordiũ operis sabino bello turbatũ erat vrbẽ quã nondũ munierat cingere parat. Aliqñ tñ accusatiuo solũ ↄtentũ est. Ply. cum eũ saltum venatores cinxissent. Dictũ cingo q̃si circũago. Huius cõposita sunt. Accingo. Circũcingo a Discingo. De quo in accingo. Incinctus Liui. li. x. Incinctũ gabino cinctu sup telũ stantem. Intercingo. Ply. Thebaicus ĩtercinctus aures guttis inuenit̃ in aphricę parte. Pręcingo. Idẽ qd̃ cingo. Plau. in bac. Inde hippodromo ⁊ palęstra vbi reuenisses domũ cincticulo pręcinctus in sella apud magistrũ assidens tũ librũ legens si vnã peccauisses syllabã fieret coriũ tam maculosũ q̃ȝ est nutricis palium Interdũ p̃cingere est p̃parare. Vñ p̃cinctos strenuos ⁊ expeditos dicimus. Procingo cingo apparo: a quo ꝓcinctus apparatus bellicus ⁊ expeditio. Ouid. hęc in ꝓcinctu carmina facta puta. Ply. Vinũ curas vigoremq̃ aĩ impedit ad procinctum tendentibus. Et procincta classis vocabat̃ cum exercitus cinctus erat ↄfestim pugnaturus. Recingo retrocingo vel pro simplici ponit̃. Ouid. lib. me. Velant caput tunicasq̃ȝ recingunt. Succingo subtus cingo ⁊ ad cingulũ alligo Ci. lib. xij. Phil. Ser. Galbam eodẽ pugione succinctũ in castra videtis. Et succingere est cinctu vestes ita colligere vt breuiores videant̃: fiat hõ ad agendũ promptior. Vñ ⁊ succinctam orationẽ: breuẽ dicimus ⁊ succinctę breuiter. Hinc succingulum balteum dicimus: ⁊ succinctoriũ vestis genus breuissimę quo venter ⁊ verendam teguntur: quod ⁊ semicinctum vocatur ꝙ medium hominem cingat. i. vestiat.

Cinctus. us. a cingendo sicut singulum: quãuis ⁊ pro vestitu sumatur. Virg. Cinctuq̃ȝ gabino. Huius dimi. est cincticulus. Plau. in bac. Cincticulo pręcinctus.

Cingulum hominis cinctorium dicitur: et pro anulo quandoq̃ȝ ponitur quod digitum curuat.

Cingula. ę. qua cinguntur iumẽta. Ouid. de reme. Et noua velocem cingula lędat ęquum.

Cippus. Instrumentũ ad colligandos pedes. Terra quoq̃ȝ in tumulũ coaggerata dr̃ Cippus qñq̃ȝ ẽt sepulchrũ Hora. in Ser. Mille pedes in fronte trecentos cipus in agrũ hic dabat. Pręterea cipus colũnam significat. Et est nomen viri ꝓprium. Val. max. lib. vi. Genutio cippo prętori paludato portam egredienti subito velut cornua emerserunt.

Circa p̃positio est: quę qñq̃ȝ componit̃: ⁊ postposita inuenitur ablatiuo loco ↄiunctionis causalis. Virg. Quo circa capere ante dolos. Interdũ postponitur circũ: vt circũcirca. Sȝ cũ pręponitur significat iuxta: ⁊ cum locũ q̃ȝ numerũ designat: vt circa forũ visus es. Et circa tres annos tecum mansit.

Circiter a circa fit idemq̃ȝ significat. Et refertur mõ ad tp̃s: vt circiter kalendas iunias. Modo ad locum. Cas. Hemina lapidem fuisse quadratum circiter in media arce iunctũ candelisq̃ȝ versum. Modo ad numerum quem attenuare videtur: vt circiter duo hominum milia cęsa sunt.

Circum p̃positio acuto accentu designat̃ in vltima ne accusatiuus nõis circus vl' aduerbiũ esse putet̃. Hęc ⁊ componi solet ⁊ separari. Separata locũ tm̃ sig̃t sicut ⁊ cõposita: vt circum theatrũ. Qñq̃ȝ loco aduerbij ponit̃. Virg. An ne vides toto ꝓperari littore circũ. Cõponit̃ ãt cũ dictionibꝰ ab a incipientibus: vt Circũago. C vt circũcido. D circũduco. E vt circũeo. F vt circũfluo. I vt circũiacio: a quo circũiectus. L vt circũlinio. M vt circũmunio. N vt circumnascor. P vt circũpono. Q vt circũquaq̃ȝ. S vt circũscribo. T vt circũtuli. V vt circũuenio. Verũ iuncta vocalibus integra scribi: sȝ non ꝓferri dȝ: vt Circũago circũeo scribant̃: sed ꝓferat̃ Circuago circuo. Vñ Pris. ait Circũeo circũago ⁊ silia non paterentur elisionem in ꝓnunciatiõe si trãsiret in sequentẽ syllabã m. Si vo iungat̃ cum. c d f q t. mutatur m in n vt circũcido circũdo circũfero. Circũquaq̃ȝ circũtuli. Cũ alijs retinet m integra: vt circũscribo circũuolo.

Circumago significat circumduco. Apul. Nudumq̃ȝ hominẽ circũagens omnibus ostendebat. Interdum insequor. Curti. Nec vulneratum ⁊ fere seminecẽ circũagere destiterunt. Interdum. Retro verto conuerto. Ply. In ponte pręteniu duabus capellis obuijs e diuerso cũ circũactũ angustię non caperent nec reciprocationem longitudo.

Circũcido pe. pro. Circũseco. Col. lib. iij. Eiusdem spatij corticem circũcidito: ⁊ materiem delibrato.

Circũcolo. pe. cor. circum habito. Liui. lib. v. Excepto Venetorum angulo qui sinum circũcolunt maris.

Circũduco ⁊ Circũeo inter se differunt qm̃ dicimus Hercules circuiuit terram non circũdedit ⁊ anulus circũdat digitum non circuit. Circuitus tamen vtrunq̃ȝ complectitur. Cicero Catoni. Vallo ⁊ fossa circũdedi.

Circũfero pe. cor. Circũporto circũduco. Sal. Fuere item ea tẽpestate qui dicerent Catilinã orõne habita cum ad iusiurãdum populares ↄsocios sceleris sui adijceret humani corporis sanguine vino permixtũ pateris ↄtulisse. Per translationem circũferre ponit̃ pro purgare. Virg. lib. vi. Idem te socios pura circũtulit vnda spargens rore leui. Nam lustratio a circulatione dicta est vel cęde vel victima.

Circũfluo abũdo. Ci. in Lęl. Et circũfluere oĩbus bonis copijs atq̃ȝ in omni rerũ abundantia viuere. Proprie tamen Circũfluere est circum aliquid fluere: seu decurrere. Ply. Id oppidum circũfluit amnis. Interdum concurrere. Idẽ. Postq̃ȝ varię vndiq̃ȝ gentes circũfluxere.

Circũfluus. a. um. quod circũfluit. Claud. lib. ij. Et aurato trahitur circũflua ponto.

Circũforani seu circũforanei qui circa fora crebro versari solẽt venditantes aliquid: aut ementes: aut sciscitantes: aut tempus inaniter terentes: aut aduocationem quęrentes.

Circũiacio circũpono. Aug. in Ser. de Ioan. Bap. Necesse est cum sũmo labore ex hoc mundo rapere palmam salutis et quasi excubantibus ⁊ circũiectis hostibus obsessos fructus peruigili intentione decerpere.

Circũmitto. Liui. lib. ij. Vincebatq̃ȝ auxilio paucitas in iugo circũmissus vehiens in verticem collis.

Circũmunio circũsępio circũroboro. Col. li. iij. Priusq̃ȝ pomarium ↄstituas: q̃ȝ magnuȝ hẽre voles circũmunito macerie aut fossa ita vt nõ solum pecori sed nec hoĩ transitus sit.

Circũnascor. Ply. lib. j. Lacus Amaus in asia circũnascente absinthio inficitur.

Circũsido is ad obsidenduȝ eo seu me pono. Salu. in Iug. Igitur iugurtha oppiduȝ circũsedit ⁊ vineis turribus ⁊ machinis omnium generum expugnare aggreditur. Circumsideo obsessum teneo. Liui. lib. iij. In nos viri armati estis agite dum vbi hic curiam circũsederitis.

Circũsto circũdo. Virg. Circũstant aĩę dextra lęuaq̃ȝ frequentes. Aug. ad Hier. passiuo vsus est. Quãq̃ȝ nos inq̃t negociorũ alienorꝫ eorũq̃ȝ secularium curis circũstemur ingentibus tñ epistolę tuę breuicati facile non ignoscerem. Hinc circũstantię quę in vnaquaq̃ȝ ↄtrouersia quęri solent ⁊ quasi q̃stionem circũstant. Vide in dictione locus.

Circũsisto is. ꝓ circũdo ponitur: siue ad obtinendũ defendẽdũ seu offendendũ circum me pono. Liui. lib. j. Centuriones armati Metiũ circũsistunt. Cęsar. Si quis grauiori vulnere accepto deciderat circũsistebant. i. firmabant se circũfauentes ei: ⁊ tela ab eo arcentes. Virg. At fessi tandem ciues ĩsanda furentem armati circũsistunt.

Circũscribo sig̃t prout sonat. Per trãslationẽ circũscribere est dolo in re ↄ̃hendenda atq̃ȝ cõmercijs aliqueȝ bonis priuare: vt apud Sene. de eo qui fratrẽ circũscripsit in diuisiõe hereditatis eũ ex altera parte matrẽ fratris: ex altera oĩa bona posuisset. Amb. Pro decipere simplr̃ posuit: cum inquit. Sicut adam mulier circũscripsit ita aplm̃ fęmina circũuenit. Aliqñ in bonã partem pro colligere ⁊ cõpręhendere. Lact. Cuius scientię sũmã brẹuiter circũscribo vt neq̃ȝ religio vlla sine

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

ſapientia ſit:nec vlla ſine religione ꝓbanda ſapientia. Colu. Diophanes bithynus vticēſeȝ totū dionyſij ꝑeni magonis ĩterp̄tē ꝑ multa diffuſuȝ volumina ſex epitomis circūſcripſit
Circūſpicio. Juſti.lib.j. Primo latebras circūſpicit. Hinc circūſpecto as.frequentatiuum. Teren.in eunu. Et properans venit neſcio quid circūſpectat.
Circūſpectus qui in oēm partem circūſpectat:hoc eſt prudens ⁊ ſagax. Col.lib.j. Nam illa ſolēnia ſunt oībus circūſpectis vt ergaſtuli mancipia recognoſcant: vt explorent an diligēter vineta ſint:an ipſe ſedes cuſtodię ſatis tutę ſint.
Circumſpicuus componitur ex circum et ſpicuus: ⁊ eum ſignificat qui circum aſpicitur.
Circūnado penultima producta. Liui.de ſecūdo bel.mace. Repente anceps terror hinc muros aſcendentibus romanis:illic arce capta barbaros circūuaſit.
Circūuenio idē qđ circūdo. Liui.lib.j. Sed ꝯſiliū ⁊ ĩperij ſimulatio fuit vt nec vobis ignorātibus deſeri vos auerteretur a certamine aĩus: ⁊ hoſtibus circumueniri ſe a tergo ratis terror ac fuga iniiceret. Aliqñ circūuenire ē circūmunire. Sal. Preterea Cōſulatū petere. Ci. Anto. quē ſibi collegam fore ſperabat hoīem nobilē familiarē ⁊ oībus neceſſitudinibus circūuentū. Aliqñ decipere ſeu ĩſidijs ĩuoluere. Tractū a venatorib⁹ q̄ feras laqueis retib⁹ ⁊ canibus circūuenire ſolent. Ci.lib.ij.offi. Suū q̄ſq; teneat ⁊ neq; tenuiores ꝑpter humilitatē circūueniant:nec locupletibus ad ſua vel tenēda vel recuperāda obſit inuidia. Aliqñ opprimere. Sal. Cuiq; optimo lr̄as mittit ſe falſis criminibus circūuentū. Liui.lib.vj. An placeret fęnore circūuentā plebē ni potius q̄ȝ ſortem creditam ſoluat corpus in neruum ac ſupplicia dare.
Circūuebo is.a quo frequentatiuū Circūuecto as.qđ eſt ſępe circūfero. Uir.li.iij.ge. ſingula dū carpti circūuectāť amore.
Circūuolito ꝑprie Uirg.li.j.ge. Aut arguta lacus circūuolitauit hirūdo. Col.per tranſlationē ꝑ crebro viſo ſeu ꝑ celeriter circūdo vſus ē. An honeſtus dixerī mercēnarij ſalutatoris mēdaciſſimū aucupiū circūuolitātis limina potentiorū.
Circę ſolis ⁊ perſę nymphę filia quę habitauit nō longe a Caieta vrbe cāpanię in monte quodam olim inſula. Qui ab circeus ſiue circij ⁊ circeū oppidū. Hinc circeienſes ppl̄i. Liui. lib.vij. Ad hoc latini hernicię accesſerunt ⁊ Circeienſium quidā. Ci.lib.iij.de na.deo. Circem quoq; coloni nr̄i circeienſes religione colunt. Circei vō vt Ply.auctor eſt libro.iij. quondam inſula ĩmenſo quidem mari circūdata ſi homero creditur vbi latium antiquum terminabať. Stra.lib.v.poſt Antium Circeium eſt ſtad.cc.⁊.lxxxx.mons mari ⁊ paludibus inſtar habens inſulę. Habet caſtellum ⁊ circes ſacelluȝ ⁊ minerue aram. Uirg.lib.vij. Proxima circeę raduntur littora terrę diues inacceſſos vbi ſolis filia lucos aſſiduo reſonat cantum. Homerus libro κ odyſſeę late proſequitur ⁊ qđ mercurius dedit anteq̄ȝ iret ad circē. ρηξη μερ με λαμεσ κεγαλακτι δε εικε λοναν θος μωλυ δε μιυκα λεουσι θεοι. ⁊ ſubdit και τοτ εγω κιρκης ετεεκμ περι καλλεος ευνης αμφι πολοι δαρατεως μεμ ενι μεγαροισι πενοντο τεσσαρες.
Circius ventus nulli violentia inferior ſic dictus ꝙ oīa turbet ac circūuertat. Hic peculiaris eſt Gallię narbonēſis de quo Gel. Galli ventū ex ſua terra flantem quem ſęuiſſimum patiuntur Circium appellant a turbone opinor eius ac vertigine. Luc. Solus ſua littora turbat Circius ⁊ tuta prohibet ſtatione monechi. Uentus circius cum loquare buccam implet armatum hominem plauſtrum onerarum percellit. Cato. Certium non circium appellat.
Circus omis in gyrū ambitus a circuo ſȝ ſer. Eſtq; figura plana vna tm̄ linea ꝯtenta:in cuius medio punctus ē a quo oēs lineę ad circūferētiā ductę ĩter ſe ſūt ęq̄les. Et differt circus a globo:ꝙ circus eſt planities rotūda vt circuitus. Glob⁹ ſoliditas vndiq; rotūda vt eſt ſphera ⁊ flaminū glomera. Cic. de na.deo. Cūq; duę formę p̄ſtantiſſimę ſint ex ſolidis globis. Sic enī ſphęram interpretari licet. Ex planis aūt circus aut orbis. Uirg.li.v. Mediaq; in valle rheatri circus erat Et Lucentēq; globum lunę titaniaq; aſtra. Circus etiā dr̄ locus muris ſeptus. Unde circenſes ludi ꝙ in circo fierent Fueruntq; tres circi romę. Circus maximus circus flaminus qui ⁊ apollinaris ⁊ circus Neronis in vaticano.
Circēſes ludi dicti ſūt ꝙ in circo fierēt:ſiue q̄ſi circūenſes. Nā añ facta ſpectacula vt q̄dā aſtruunt ĩter enſes ⁊ flumina locis virentibus agebāt: ⁊ medio in loco munera ponebāt:ęq̄ vō vinctis currib⁹ a circi carceribus deſcendētes ex vno latere recurrētes ad primā metā reducebanť. Nā circus oblongus in hemicycli ſpeciē deſinebat vbi reuoluebanť eq̄.
Circulus ⁊ per ſyncopem circlus paruus circus.
Circulo as circūdo. Col.lib.xij. Jſq; debebit ante circulari foſſula quę repleatur lapidibus ⁊ calce. Sene. Apion totā circulatus eſt gręciam.i.obiuit omnes oras gręcię.
Circulatorē qñq; accipimus ꝑ ciclico ⁊ circūforaneo q̄ ſua carmina coronę recitet. Talis ab Horatio vocať ciclicus. Js ēt qui in corona hoīum aliq̄d agit circulator appellatur. Apul. Preſtigiatorē ſtipatū mortalibus ſuas fallacias admirantibus vocat circulatorē. Sic enī inq̄t lib.j. Circulatorē aſperi ęqueſtrē ſpathā p̄acutā mucrone ĩfeſto deuoraſſe. Paulus iurecō. digeſtis đ extraordinariis criminib⁹. Jn circulatores q̄ ſerpentes circūferunt ⁊ ꝑponunt. Si cui ob quor metū dānum datum eſt pro modo admiſſi actio dabitur. Hier. Puerilia ſunt hęc ⁊ circulatorum ludo ſilia. Hinc.
Circulatorius.a.um.quod ad circulatores ſpectat. Uñ. Quintilianus pręcipit nobis parandam vim orandi non circulatoriam voluptatem ſpectantibus.
Circulatim ſig̃t ꝑ circulos. Sue. Jn ſūmo publico luctu externax gētiū multitudo circulatim ſuo queq; more lamētata ē
Circuitores docet Ulp. vulgo appellari q̄bus veſtiarij vel lintearij dant veſtem circūferendam vel diſtrahendam.
Circitores publici vrbs cuſtodes.
Circites pe.cor.circuli ex ęre facti.
Circinus pe.cor. Jnſtrumentum quo circuli vertēdo deſignātur. Uulgo ſextus dicitur.
Circino as.penultima correpta rotundum facio. Ouid. Jnclinat curſus ⁊ eaſdem circinat aures.
Cirri a q̄buſdā appellanť capilli ꝯtorti ac ꝑinde criſpati q̄les picus martius: ⁊ alauda ⁊ grues ĩ capitib⁹ gerūt. Oui. cirris ⁊ a tōſo nomē ē ſortita capillo. Oſtreox etiaȝ capillamēta dn̄r cirri. Mar.li.vij. Et oſtreoruȝ rapere liuidos cirros. Jnde cirratus.i.capillatus. Perſi. Ten cirratox cētū dicata fuiſſe ꝓ nihilo pēdas. Alij cirros capillos capitis attonſo putāt a gręco κειρω attondeo ĩcido Cato de liberis educan. Jtaq; arbitrare p̄mū capillū puerilē dēp̄tū itē cirros ad Apollinē ponere ſolēt. Jnde perſius cirratos vocat pueros qui cū comā nutrierunt eam veneri ꝯſecrant detonſam.
Cirres ſunt oſtrea quędam capillata. Marti. Teq; iuuant cirres ⁊ pelle malandria cana.
Ciricus inſula fuit in myſia quingentorum fere ſtadiorum ambitu admodum ferax ⁊ duobus pontibus iuncta continenti quę iuxta pontem eiuſdem nominis vrbem habuit: ⁊ portus duos clauſos ⁊ naualia.
Cis ⁊ citra ſic differūt ꝙ cis magis ꝑprijs noībus fluminū vel montiū p̄poni ſolet:reliq̄s magis citra: vt cis rhęnuȝ cis padū:cis alpes. Citra cruorē:citra fox:citra tēplū. Et hȝ q̄deȝ cis ſicut ⁊ citra ꝯtriam ſignificationē de vltra. Nā hę particulę. Citra ĩtra vltra vt docet Gel.apud veteres ſingularibus ſyllabis appellabanť. Cis in uls. Dicebaturq; cis tyberim ⁊ uls tyberim:mox dici cęptum eſt. Citra tyberim ⁊ intra kalendas citra kalendas. Componiq; poteſt ⁊ ſeparari: vt ciſalpina gallia ⁊ cis padū. Sciendū eſt aūt ꝙ q̄ȝuis cis habeat vim localē ꝑ trāſlationē tamē ⁊ in tpe ⁊ in alijs rebus vti poſſumus: vt cis definitū tp̄s veniſti:ſicut vltra tēpus a nobis datū veniſti. Cis naturę leges hoc eſt minus quā patiantur naturę leges. Aliqñ ponitur pro vltra. Salu. Cis rhęnū atq; intra mare noſtrū ⁊ oceanuȝ niſi qua in paludibus via fuit perdomita. Citra etiā qñq; pro ſine poniť. Col. Jn agricultura voluntas facultaſq; citra ſcientiā ſępe magnā dn̄is

afferunt iacturã. Sue. in Cesa. Aliis citra senatus populiqȝ auctoritatem .i. sine auctoritate. Quintil. lib. j. Tũ neqȝ citra musicẽ grãmatice potest esse perfecta. Ply. lib. iij. Citra fastidium nominent. Sene. Ede citra cruditatẽ: bibe citra ebrietatem. Quandoqȝ ponitur pro ante: vt citra kalendas .i. ante kalendas. Sue. in Aug. Solebat etiam citra spectaculorum dies si quando quid inusitatum dignũqȝ cognitu ꝛc. Fit aũt citra a cis a citra citer citerior citimus.

Cisalpina gallia: que ꝛ citerior gallia: ꝛ gallia togata dicit̃ a fluuio rubicone finitur. Cuius basim alpes efficiunt.

Cisterna locus in quo colligit̃ aqua pluuia per euripos ꝛ canaliculos sub stillicidio positos ad imbres suscipiendos. Ulp. Cisterna aquã viuam non hȝ. Et quidez cisterne imbribus concipiunt sed per glaream ĩmissam ꝛ spongias purificatis Dicta cisterna ꝙ sit cis .i. infra terram.

Cista genus vasis cuius dimi. est cistula a quo fit aliud dimi. cistella. Ci. lib. j. ad heren. Cistellam pro vase posuit quo suffragia populi in creandis magistratibus legibusqȝ ferendis colligebãtur cũ ait Saturninus legẽ ferre cepit: collegę ĩtercedere ille nihilominus cistellam detulit.

Cisium genus vehiculi biroti a quo cisiarij qui cisium regunt. Ci. delituit in quadam cauponula atqȝ se ibi occultans perpotauit ad vesperum. Inde Cisio domum venit capite inuoluto. Iuriscõsul. lib. xx. digesto. Si cisiarius dum ceteros transire contendit cisium euertit ꝛ seruum quassauit vel occidit puta ex locato esse in eum actionem.

Cisseus rex thracie pater Hecube vxoris Priami. A quo Cisseis patronymicũ. Euripides in tragedia que εκαβη inscribitur πολυδωρος εκαγης παις γεγὼς τησκισσεως πριαμου τεπατρως ος μεπει φρυγων πολινκινδύνος εσχεν δορί πνσειν ελληνικω δεισας επεξεπεμψε τρωικης χθονος πολυμης ορόσδω μαρηικιου ξενου.

Cispius mons in vrbe roma exquilina in regione de noie cispi hoĩs dictus vt inqt Festus. Uar. li. j. lin. lati. Exquilinus est cispius mons sexticeps apud edem Iunonis lucine.

Cithara. e. pe. cor. tñ κιθαρα εξ του κινειν. Instrumentũ musicum alio noĩe lyra appellatur: quã Hiero. scribit effici in modũ delte littere cũ chordis. xxiiij. ꝛ per digitos varijs vocibus tinnulisqȝ ictibus in diuersis modis ↄcitari: de qua in dictione psalteriũ aliqua dñr. Cythera vo cum y ꝛ e ante r pluralis tñ numeri ꝛ neutri gñis insula est ↄtra cretaz vti scribit. Stra. in quã ferunt. Uenerem primũ vectam concha mari. Uñ ꝛ cytherea dicta est: cuius prima corripitur: cũ in primitiuo producat̃. Uirgil. lib. x. Est paphos idaliũqȝ mihi sunt alta cythera. Idem. Parce metu cytherea manẽt. Hãc Solinus cythercam a cythereo phenicis filio vocauit. Porphyrussam. Ax. a prestãtia purpurax. Sȝ porphyrida Ply. Est ꝛ cythera vna ex cicladibus insulis. Et vt laertius scribit. Laconie insula. Cytheron vo mons Boetie longe a thebis. Ouid. lib. iij. me. Uadit vbi festus facienda ad sacra cytheron. Cantibus ꝛ clara baccantum voce sonabat: de hoc tamen in dictione parnassus ꝛ in helicone.

Citharedus qui cythara canit Iuuena. Accipis vxorem de citharedus echion. Hinc citharedicus. a. um. Sueto. in Nero. Item statuas suas citharedico habitu.

Citharistria: que cithara canit: sicut a tympano tympanistria.

Citharizo. as. cithara cano. Hiero. in apoca. Sicut citharedorum citharizantium in citharis suis.

Cithirista promontorium a quo Masibiam vsqȝ nauigio. xxx M. pas. fiunt.

Citharis pe. cor. pileus vel mitra pontificalis grece κιθαρις.

Cithisus siue cithissuz arbuscula que facile vbiqȝ prouenit vtilis omni genere pecudum vt induit Col.

Citra prepositio. Uide in dictione cis.

Citrus arbor nobilissima q̃ sola apud Athlantẽ montẽ in mauritania nascit̃ romanis quondã gratissima. Nã afferebatur ad ornamẽta mensax ꝛ lectulox. Nõ multũ crescit ꝛ folia hȝ maiora q̃ȝ laurus. Hinc citreus. a. um. vt citree mense. Apud Dionẽ cedrũ ꝛ poma cedrea ꝑ citro ꝛ citrijs appellata inueniunt̃. Alterius tñ gñis sũt citri athlãtice ex q̃bus mense fierent q̃ȝ nr̃ates citri vñ mala medica nascuntur. He folio spectant̃ arbuti fere aut lauri. Athlãtice cupsso femine siluestri folio odore caudice. Dr̃ ꝛ citrũ neutro genere pro ligno.

Citreum vt cloatius scribit est persicum maluz. De quo Uirg. Felicis mali quo non prestantius vllũ Oppius li. de syluestribus arboribus. Citra idem malus ꝛ persica: altera generatur in italia ꝛ in media altera. Et paulopost de Citreo: ẽ aũt odoratissimũ ex quo interiectuz vesti: teneas necat. Fertur etiam venenis ↄtrarium quod tritum cum vino purgatione bidentes seruat viribus suis. Generantur autem in ꝑside mala citrea que vulgo narrantia dicuntur.

Citus: celer. Sal. Citus mõ: mõ tardus incessus: hinc citior citissimus. Plau. Nullam ego rem citiorem apud hoĩes esse q̃ȝ phamam reor. Citissimus oĩum rediit. Cito aduerbium. Citius citissime. Interdum citus dr̃ separatus. Uirg. li. viij Haud procul inde cite metium in diuersa quadrige.

Cito as. frequentatiuũ a cio: qđ est voco. Ci. in Uer. citat reum nõ rñdet. Uide in cieo. Huius cõposita sunt ↄcito pe. cor. qđ significat ad iram prouoco. Hinc ↄcitatus iratus. Gel. Erat enim aliquãto ↄcitatior. Incito. Recito. Excito. Suscito ꝛc. que sunt in dictione cieo.

Citatus vocatus celer. Apul. Citato nõ testudineo gressu.

Citimus. pe. cor. superlatiuũ a cis. ꝛ idem est qđ vltimus extremus. Et citima vocat̃ q̃ celo proxima sunt. Ci. Quibus erat ea minima q̃ vltima celo citima terris luce lucebat aliena.

Ciuis vrbis colonus a coeundo dictus: ꝙ vinculo quodam societatis in vnũ coeat cetũ: ꝛ sub legibus viuat. Hinc ciuitas que proprie est collecta ciuium multitudo ad iure viuenduȝ Apul. Qđ oĩs ciuitas approbauit. Aliqñ ciuitas dr̃ ius ciuiũ Ci. Qui ciuitatem donatus est. Usurpatiue dr̃ vrbs hoc est ipsa menia ꝛ edificia. Sic dicimus apud ciuitatẽ Mantuaȝ diuũ iambonũ natũ esse: ibiqȝ miraculis florere. Sciendum ꝙ a ciuis non fit ↄciuis lȝ ↄsuetudo inualuerit vt ↄciues passim dicamus municipes nostros: cum tamen rectius dicat̃ hic meus ciuis est: siue meus municeps. Sic Cic. ciues suos dicit nusq̃ȝ ↄciues. Nam apud tertiam Tusculanã legimus inquit librum clitomachi quem ille euersa carthagine misit consolandi causa ad captiuos ciues suos.

Ciuilis ꝛ hoc ciuile: qđ est ciuis: seu qđ ad ciuem ꝑtinet: vt ciuilis mos: ciuile ius. Hinc ciuilitas: que est quasi ciuilis mos: ꝛ accipit̃ ꝑ moderatione quadã atqȝ modestia magis ciui hoĩqȝ pollitico q̃ȝ ĩperatori: ↄueniente quã in Augusto fuisse scribit Sue. Clemẽtie ciuilitatis q̃ inq̃t eius multa ꝛ magna documenta sunt. Iul. Capitolinus laudat Antoniũ piũ: ꝙ imperatoriũ fastigiũ ad sũmã ciuilitatẽ deduxerit.

Ciuicus. a. um. pe. cor. Idem qđ ciuilis: vt ciuica corona quã ciuis ciui a quo seruatus fuisset in prelio testẽ vite dare solebat ex fronte q̃rnea: qm̃ cibus antiquissimus e q̃rcu capi cõsueuerat. Augu. lib. xix. ciui. dei. Satis apparet ↄsequens vt ad pacẽ ciuicam pax domestica referatur.

Cius. fluuius thracie ex peonibus ꝛ rhodope monte ꝑfluens.

C ante L

Clades a calamis quasi calamides hoc est calamitas vel quasi cades a cadendo. Uel a κλαδαω quod est amputo frango Unde κλασμα fragmentum ꝛ ↄfractio.

Clemens a claritate mẽtis q̃si celi mens: ꝛ is dr̃: qui ẽt remittit de eo qđ posset prosequi. Differt ꝑ Donati sñia a placido ꝙ clemens sit circa recte agẽtes: placidus circa delinquentes. Et clemẽtis est nulli ledere: placidi arridere oĩbus Clemẽs aĩo placidus. vultu. Ter. in adel. Ille suã semꝑ egit vitam in ocio ↄuiuis clemẽs placidus: nulli ledere: os arridere oĩbus Sunt etiã qui clementẽ ideo dici putent ꝙ colat mentẽ: nec eam vexet irascendo. Hinc clementia ꝛ aduerbium clementer quibus ↄtraria sunt inclementia inclementer.

Clam prepositio separatiua ẽ: ꝛ casualibus tñ ꝑponit̃: vt clam prẽ hoc egisti. Qñqȝ reperit̃ loco aduerbij posita. Uir. Claȝ

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN